

lede og skjænktes til Understøttelse for de Fatige. Kun af Hensyn til de historiske Forholds Betydning for Communeens Economie har man truffet begrænsende Bestemmelser.

Til § 18.

Det tør ansees for almindeligt anerkjendt, at de Børn, som udsættes i fremmede Communer, trænge til Tilsyn, og man finder derfor, at det ligger nær at tilveiebringe et saadant ved Menighedsraadene, dog saaledes, at det paa Grund af deres særlige Character bestemmes, at deres Virksomhed indskrænkes i denne Henseende til at indhente Oplysninger og indgive Beretninger.

Til § 19.

Uagtet det er en Støtte for den offentlige Moral, at den Anskuelse er levende hos Befolkningen, at det er vanærende at have været i en Straffeanstalt, saa lægger dog den Behandling af løsladte Fanger, der flyder af denne Anskuelse, og Utilbøieligheden hos den ærefjære Arbejder til at arbejde sammen med den Mand eller Qvinde, hvis Navn er plettet, ikke saa Hindringer iveien for, at de gode Forsætter kunne komme i Vægt hos den affrasede Forbryder. Ingen vil lettere end Menighedsraadet være istand til at fjerne disse Hindringer. — Erfaringen lærer, at det Tilsyn, som Politiet for den offentlige Sikkerheds Skyld er nødt til at føre med den løsladte Forbryder, og det Paalæg, som derfor maa gives ham om til visse bestemte Tider at fremstille sig og gjøre Rede for sit Erhverv, griber forstyrrende ind i hans Arbejde og bidrager til at stille ham udenfor Samfundet. Det samme Tilsyn vil paa en lempeligere og for den løsladte Forbryder gavnlig Måde kunne udøves af Menighedsraadet, naar Politiet ei maatte have noget derimod at erindre. Derfor der imidlertid blev tillagt Menighedsraadene nogen tvingende Myndighed, vilde dets Virksomheds Natur forvanskes, og det er derfor udtrykkeligt bestemt, at Forholdet mellem Menighedsraadet og den løsladte Fange skal være aldeles frivilligt.

Til § 20.

Det er at haabe, at Menighedsraadet i mange af de her omhandlede Tilfælde vil kunne

øve en gavnlig Indflydelse; netop fordi de Elbste ofte staae Folket nær, ville deres Ord udøve en desto større Indflydelse.

Til § 21.

At Præsten forpligtes til i Reglen at raadføre sig med de Elbste, inden han gjør Skridt til at udelukke et Medlem mod hans Villie fra Nybelsen af Nadverens Sacramente, vil vistnok anerkjendes for at være i sin Orden. I enkelte Tilfælde, f. Ex. naar Vedkommende har skriftet for Præsten, at han har begaaet en Forbrydelse, og derhos har erklæret, at det ikke er ham muligt at føle nogen Anger derover, maa denne Raadsførelse bortfalde, da Præsten ikke kan aabenbare, hvad der saaledes er ham betroet.

Til § 22.

Det Paalæg, som i denne § er givet Biskopperne paa deres Bisstatser at samles og forhandle med Menighedsraadene, antages i mange Tilfælde at ville have heldige Følger og vil i alt Fald kunne bidrage til at bringe Stiftets Tilsynsmand og Menighederne nærmere til hverandre. Det tør tillige antages for hensigtsmæssigt at henlægge det Spørgsmaal, som Biskoppen har at henvende til Menigheden i Kirken, til Menighedsraadet, hvorved det stundom vil faae mere Betydning.

Til § 23.

Denne Paragraph bestemmer, at Menighedsraadet skal høres, inden et Præsteskab besættes. Der er vistnok Mange, som ville finde det ønskeligt, at der gives Menigheden en større Indflydelse paa Valget af Præst, end der her er givet den. Man har imidlertid ei dristet sig til for Tiden at gaae videre. Uden at ville godkjende de Anker, som fra mange Sider føres over Maaaden, hvorpaa Sogneforstanderskaberne gjøre Brug af den dem ved Lov af 8de Marts 1856 givne Ret til at gjøre Indstilling med Hensyn til ledige Skolelærer-Embeder, saa har dog disse Anker maattet vække Tvivl, om en saa godt som ukontrolleret local Indflydelse paa Embeders Besættelse fører til de heldigste Resultater. Man har derfor, inden man gik videre, anseet det for rigtigt at indsamle den Erfaring, som vil tilveiebringes ved de i denne Paragraph indeholdte Bestemmelser.